

Sygn. akt VII U 1140/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 2 czerwca 2021 r. w Warszawie

sprawy B. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o kapitał początkowy, o emeryturę, o przeliczenie emerytury

na skutek odwołania B. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 26 lipca 2018 roku znak: (...) -2003, z dnia 27 lipca 2018 r. znak: (...), z dnia 13 września 2018 r. znak: (...)

oddala odwołania.

SSO Renata Gąsior

UZASADNIENIE

B. R. 4 września 2018 r. za pośrednictwem organu rentowego złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z 26 lipca 2018 r. znak sprawy: (...) -2003, w której organ rentowy ponownie ustalił jego kapitał początkowy. Odwołujący zarzucił skarżonej decyzji naruszenie art. 185 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych (dalej: ustawa emerytalna) poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego, mającego wpływ na wynik postępowania poprzez błędne przeliczenie okresów składkowych i nieskładkowych, błędne obliczenie wartości kapitału początkowego – czego konsekwencją była błędnie wydana decyzja, oparcie decyzji na nieprawidłowym stanie faktycznym oraz nieprzeliczenie emerytury z nową kwotą bazową po 30 miesiącach pracy. B. R. wskazał, że organ rentowy dokonując ponownego przeliczenia kapitału początkowego nie doliczył do okresu składkowego okresu równego różnicy pomiędzy wiekiem emerytalnym wynikającym z art. 24 ustawy emerytalnej, a faktycznym wiekiem przejścia na emeryturę, w związku z czym wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez organ rentowy (odwołanie k.3-5 a.s.).

Tego samego dnia B. R. złożył odwołanie od decyzji ZUS z 27 lipca 2018 r. znak: (...) w której organ rentowy przyznał emeryturę w kwocie zaliczkowej. Odwołujący zarzucił skarżonej decyzji naruszenie ustawy emerytalnej poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego, mającego wpływ na wynik postępowania poprzez błędne przeliczenie okresów składkowych i nieskładkowych, błędne obliczenie wartości kapitału początkowego – czego konsekwencją była błędnie wydana decyzja, nieprzeliczenie świadczenia z nową kwotą bazową, błędne ustalenie stanu faktycznego i przyznanie emerytury od dnia złożenia wniosku, tj. od 18 maja 2018 r. podczas gdy wniosek był złożony 1 sierpnia 2016 r. B. R. wskazał, że wniosek o przyznanie prawa do emerytury złożył 1 sierpnia 2016 r., zaś pismo z 18 maja 2018 r. stanowiło ponaglenie organu rentowego do wydania decyzji. Ponadto odwołujący wskazał, że ZUS wydając decyzję powinien był uwzględnić staż pracy w Usługowej Spółdzielni (...) w W. w okresie od 1 stycznia 2015 r. do 31 grudnia 2016 r. i przeliczyć emeryturę z nową kwotą bazową, w związku z czym wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i

przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez organ rentowy. Odwołanie zostało zarejestrowane pod sygn. akt VII U 1141/18, a zarządzeniem z 15 października 2018r. postępowanie połączono ze sprawą o sygn. akt VII U 1140/18 celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia (odwołanie k.3-4, zarządzenie k.7 akt VII U 1141/18).

W odpowiedzi z 4 października 2018 r. na powyższe odwołania **organ rentowy** wniósł o ich oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W odniesieniu do decyzji (...) organ rentowy wskazał, że okres równy różnicy pomiędzy wiekiem emerytalnym, o którym mowa w art. 24 ustawy emerytalnej, a faktycznym wiekiem przejścia na emeryturę został dodany do okresów składkowych i na dzień złożenia wniosku o emeryturę, tj. 1 maja 2018 r. wyniósł 10 miesięcy. Odnośnie decyzji (...) Zakład podniósł, że B. R. nie składał wniosku 1 sierpnia 2016 r., a jedynie 11 sierpnia 2016 r. i wniosek dotyczył zaliczenia do stażu pracy okresu zatrudnienia w okresie od 21 sierpnia do 31 października 1974 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...), a nie przyznania emerytury. Pierwszy wniosek o emeryturę odwołujący złożył 18 maja 2018 r. (odpowiedź na odwołanie k.6 a.s.).

W dniu 19 października 2018r. B. R. zaskarżył decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddziału w W. z 13 września 2018 r. znak: (...), w której organ rentowy przyznał ubezpieczonemu emeryturę od 1 maja 2018 r. Odwołujący zarzucił skarżonej decyzji naruszenie ustawy emerytalnej poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego, mającego wpływ na wynik postępowania poprzez błędne wskazanie daty złożenia wniosku o emeryturę, tj. 18 maja 2018 r. podczas gdy wniosek był złożony 1 sierpnia 2016 r., błędne obliczenie wartości kapitału początkowego – czego konsekwencją była błędnie wydana decyzja, nieprzeliczenie świadczenia z nową kwotą bazową po 30 miesiącach, w związku z czym wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez organ rentowy oraz przeliczenie emerytury od dnia złożenia wniosku, tj. 1 sierpnia 2016 r. Odwołanie zostało zarejestrowane pod sygn. akt VII U 1408/18, a zarządzeniem z 29 listopada 2018 r. postępowanie połączono ze sprawą o sygn. akt VII U 1140/18 celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia (odwołanie k.2-4, zarządzenie k.9 akt VII U 1408/18).

W odpowiedzi na powyższe odwołanie, 19 listopada 2018 r. organ rentowy wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Organ rentowy wskazał, że w decyzji z 13 września 2018 r. przyznał ubezpieczonemu emeryturę od 1 maja 2018r. w celu rozliczenia zaliczki. Organ rentowy podtrzymał dotychczasowe stanowisko, co do uznania za pierwszy wniosek B. R. o emeryturę wniosku z 18 maja 2018 r., a nie wniosku z 11 sierpnia 2016 r. (odpowiedź na odwołanie k.5 akt VII U 1408/18).

Na rozprawie 6 marca 2019r. i w piśmie procesowym z 25 marca 2019 r. odwołujący wskazał, że wnosi o doliczenie do kapitału początkowego stażu pracy, który został uznany wyrokiem tut. Sądu z 16 stycznia 2018 r. dotyczącym pracy w (...) od 21 sierpnia 1974 r. do 31 października 1974 r. oraz o przyznanie emerytury zgodnie ze złożonym w organie rentowym wnioskiem, a ponadto o uwzględnienie do kapitału początkowego i wysokości emerytury okresu pracy od 1 maja 2010 r. do 29 marca 2013 r. i od 6 czerwca 2014 r. do 31 grudnia 2016 r. (protokół rozprawy z 6.03.2019 k.35-36 a.s., pismo z 25.03.2019r. k.39-40).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

B. R. urodził się (...)

Decyzją z 23 maja 2005 r. znak: (...) -2003 Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. ustalił kapitał początkowy B. R. na dzień 1 stycznia 1999 r. Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy przyjął podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 1.211,98 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy organ rentowy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1989 r. do 31 grudnia 1998 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 99,27%. Podstawę wymiaru kapitału początkowego organ rentowy ustalił w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru, wynoszącego 99,27% przez kwotę bazową, tj. 1.220,89 zł określoną w ustawie powołanej w części I decyzji (99,27% x 1.220,89 zł = 908,83 zł), okresy składkowe w łącznym wymiarze 23 lat, 4 miesięcy i 12 dni (280 miesięcy) oraz nieskładkowe

w wymiarze 25 dni, czyli o miesiąc, a także współczynnik proporcjonalny do wieku oraz okresu składkowego w wysokości 72,70% oraz średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 209 miesięcy. Kapitał początkowy ustalony na 1 stycznia 1999 r. wyniósł 121.347,49 zł (decyzja z 23.05.2005r. k.21 – tom III a.r.).

W dniu 31 marca 2016r. B. R. wniósł o przyznanie prawa do emerytury. Decyzją z 7 lipca 2016 r. znak: I/25/045061126 organ rentowy odmówił przyznania emerytury z uwagi na nieudokumentowanie 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że ubezpieczony udowodnił okresy składkowe w ilości 24 lata, 10 miesięcy i 27 dni oraz okresy nieskładkowe w ilości 25 dni, tj. łącznie 24 lata, 11 miesięcy i 22 dni, w tym staż w szczególnych warunkach/charakterze 15 lat, 3 miesiące i 6 dni. Ubezpieczony nie odwołał się od ww. decyzji (wniosek k.1-6, decyzja k.20 – tom IV a.r.).

W dniu 11 sierpnia 2016 roku B. R. zwrócił się do organu rentowego o „sprawdzenie i doliczenie okresu pracy w (...) Przedsiębiorstwie (...) od 21 sierpnia do 31 października 1974 r.” Zakład Ubezpieczeń Społecznych 23 sierpnia 2016 r. rozpoznał wniosek, wydając decyzję odmowną. Na skutek odwołania B. R., wyrokiem z 16 stycznia 2018 r. Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie sygn. akt VII U 1689/16 zmienił powyższą decyzję w ten sposób, że uwzględnił odwołującemu do stażu pracy okres pracy w (...) Przedsiębiorstwie (...) od 21 sierpnia do 31 października 1974 r. (wniosek k.320, decyzja z 23.08.2016 r. k. 330 – tom I a.r., wyrok k.105 akt VII U 1689/16).

W dniu 18 maja 2018 r. B. R. wniósł o wydanie decyzji o przyznaniu emerytury, wobec wyroku tut. Sądu z 16 stycznia 2018 r. w sprawie VII U 1689/16. We wniosku odwołujący zawarł żądanie przyznania emerytury od 1 sierpnia 2016 r. **Skarżoną decyzją z 26 lipca 2018 r.** znak: (...) -2003 Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. ponownie ustalił kapitał początkowy B. R. na dzień 1 stycznia 1999 r. Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy przyjął podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 1.211,98 zł, ustaloną decyzją z 23 maja 2005 r., okresy składkowe: 25 lat, 1 miesiąc, 8 dni (311 miesięcy), okres dodany w wysokości 10 miesięcy i okresy nieskładkowe: 25 dni (łącznie 25 lat, 11 miesięcy i 3 dni). Organ obliczył współczynnik proporcjonalny do wieku i okresu składkowego i nieskładkowego – 76,06% - używając do obliczeń udowodnionych okresów składkowych i nieskładkowych ubezpieczonego, tj. nie uwzględniając okresu dodanego. Kapitał początkowy ustalony na 1 stycznia 1999 r. wyniósł 131.916,00 zł. Przy wydaniu powyższej decyzji, organ rentowy wziął pod uwagę m.in. okresy zatrudnienia odwołującego od 1 maja 2010r. do 29 marca 2013r. i od 6 czerwca 2014r. do 31 grudnia 2016r. (decyzja z 26.07.2018r. k.XV, wykaz okresów stażowych k.XXXI – tom V a.r.).

Na podstawie ww. decyzji, **27 lipca 2018 r. organ rentowy wydał skarżoną decyzję znak:** (...) w której przyznał B. R. zaliczkę na poczet przysługującej emerytury od 1 maja 2018 r. Jednocześnie stwierdzono, że ustalo prawo odwołującego do renty z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy wskazał, że kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 107.852,90 zł, kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego – 498.124,15 zł, średnie dalsze trwanie życia – 224,70 miesięcy, a zatem wyliczono emeryturę poprzez podzielenie sumy kwoty zewidencjonowanych składek i kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego przez średnią długość życia, uzyskując kwotę 2.696,83 zł. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że przyznana emerytura ma charakter zaliczkowy, a prawidłowa wysokość świadczenia zostanie ustalona w terminie późniejszym po wyjaśnieniu nieprawidłowości w rozliczeniach i okresach podlegania ubezpieczeniu (decyzja z 27.07.2018r. k.XIX-XXIII – tom V a.r.).

W dniu 13 września 2018r. organ rentowy wydał skarżoną decyzję znak: (...) w której przyznał ubezpieczonemu emeryturę od 1 maja 2018 r. tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. W decyzji wskazano, że po korekcie składek na koncie odwołującego, kwota skorygowanej składki zewidencjonowanej na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 107.831,91 zł. Obliczono emeryturę na kwotę 2.696,73 zł (decyzja k.XLI-XLIII – tom V a.r.).

Postanowieniem z 17 czerwca 2019 r. tut. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości na okoliczność prawidłowości wyliczenia przez organ rentowy wysokości kapitału początkowego oraz emerytury dla

odwołującego B. R., w szczególności w decyzjach z 26 lipca 2018 r. (...)–2003 i z 27 lipca 2018 r. (...) (postanowienie k.50 a.s.).

W opinii z 10 stycznia 2020r. biegła B. Z. wskazała, że:

1) do wydania decyzji z 26.07.2018 r. (...)–2003 organ rentowy wziął pod uwagę na dzień 1 stycznia 1999 r. wszystkie okresy zatrudnienia wykazane przez B. R.. Biegła obliczyła kapitał początkowy na dzień 1.01.1999r. – 132.687,83 zł wskazując, że różnica między tym wynikiem, a wynikiem w decyzji organu rentowego wynika z uwzględnienia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego z lat 1989-1998 – $992,66\%/10=99,27\%$ i do współczynnika proporcjonalnego – (...) (a nie jak w decyzji ZUS (...)) łącznej liczby okresów składkowych i nieskładkowych na 31 grudnia 1998r. określonej w dniach, co wynika z 311 miesięcy (9330 dni) i 33 dni. Według obliczeń biegłej, zwaloryzowana wartość kapitału początkowego do 31 marca 2018 r. – przy przyjęciu wniosku 18 maja 2018r. wyniosła 528.120,73 zł;

2) przy przyjęciu powyższej zwaloryzowanej wartości kapitału początkowego, emerytura na 1 maja 2018 r. powinna wynosić 2.830,32 zł, a po waloryzacji emerytury, na dzień 1 marca 2019 r. – 2.911,27 zł

(opinia biegłej z zakresu rachunkowości z 10.01.2020r. k.70-78 a.s.).

Pismem z 16 marca 2020r. organ rentowy zgłosił uwagi do powyższej opinii, wskazując, że niesłusznie biegła uwzględniła do obliczenia wskaźnika proporcjonalnego 9363 dni, bowiem nie powinna była uwzględniać wartości dodanej, gdyż nie jest to udowodniony okres składkowy (pismo k.99 a.s.). Wobec tych uwag, postanowieniem z 28 kwietnia 2020 r. Sąd dopuścił dowód z uzupełniającej opinii biegłego sądowego z zakresu rachunkowości B. Z. celem ustosunkowania się do zastrzeżeń organu rentowego do opinii głównej oraz ewentualnego skorygowania opinii w przypadku ich uwzględnienia jak również przedstawienia najkorzystniejszego wariantu emerytury dla odwołującego na dzień wydania decyzji (postanowienie z 28.04.2020 r. k.103 a.s.).

W opinii uzupełniającej z 12 lipca 2020 r. biegła B. Z. wskazała, że po ponownym obliczeniu, kapitał początkowy na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosił 142.824,33 zł, po waloryzacji – 567.705,47 zł, zatem wysokość emerytury na dzień 1 maja 2018 r. powinna wynieść 3.006,49 zł. Do obliczenia wartości kapitału początkowego biegła przyjęła hipotetyczne wynagrodzenie odwołującego, a także obliczyła współczynnik proporcjonalny – 76,06%, czyli w wysokości tożsamej do ustalonego przez ZUS w decyzji z 26 lipca 2020 r. (opinia uzupełniająca z 12.07.2020r. a.s.). Organ rentowy w uwagach do opinii wskazał, że biegła prawidłowo obliczyła współczynnik proporcjonalny, wskazując jednocześnie, że przepisy emerytalno-rentowe nie dopuszczają przyjmowania wynagrodzenia w kwocie przybliżonej, hipotetycznej lub szacunkowej do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń, powołując się na § 21 i § 28 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. 2011r. nr 237 poz. 1412) (pismo z 25.08.2020 r. k. 154 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie ww. dowodów, mając na uwadze, że nie był on sporny między stronami niniejszego postępowania. Dowodów z dokumentów żadna ze stron nie kwestionowała, a Sąd z urzędu nie znalazł podstaw do tego, aby odmówić im wiarygodności i mocy dowodowej.

Sąd w toku postępowania dopuścił dowód z opinii biegłej B. Z. oraz ze względu na złożenie zastrzeżeń do opinii biegłej przez organ rentowy – z opinii uzupełniającej. Sąd jednak nie uwzględnił opinii z 10 stycznia 2020 r. bowiem biegła dokonała nieprawidłowego obliczenia stażu ubezpieczeniowego przy obliczaniu współczynnika „p” do kapitału początkowego. W opinii uzupełniającej z 12 lipca 2020 r. biegła skorygowała powyższy błąd, dokonując obliczenia współczynnika proporcjonalnego – w tym zakresie Sąd Okręgowy uwzględnił opinię, ustalając, że biegła w sposób rzetelny

i prawidłowo dokonała obliczenia współczynnika proporcjonalnego. Sąd Okręgowy nie uwzględnił jednak opinii w zakresie dotyczącym obliczenia wysokości kapitału początkowego na podstawie hipotetycznych wynagrodzeń odwołującego. Teza dowodowa określona w postanowieniu z 28 kwietnia 2020 r. wprawdzie wskazywała na obliczenie najkorzystniejszego wariantu emerytury, jednak za niedopuszczalne należy uznać obliczenie tego wariantu

na podstawie danych hipotetycznych. Słusznie bowiem w piśmie procesowym z 25 sierpnia 2020 r. organ rentowy powołał się na przepisy § 21 i § 28 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. 2011 r. nr 237 poz. 1412), zgodnie z którymi środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Środkiem dowodowym mogą być również poświadczone za zgodność z oryginałem kopie dokumentów stwierdzających wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń, wydane przez jednostki upoważnione do przechowywania dokumentacji zlikwidowanych lub przekształconych zakładów pracy. Te ograniczenia dowodowe nie dotyczą sądu w postępowaniu odrębnym z zakresu ubezpieczeń społecznych, jednakże zgodnie z utrwalonym stanowiskiem wyrażonym w orzecznictwie, wysokość zarobków stanowiących podstawę wyliczenia składki na ubezpieczenia społeczne nie może być ustalana w sposób hipotetyczny, przybliżony, oparty jedynie na domniemaniu czy uprawdopodobnieniu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 20.06.2007 r., III AUa 482/07, Apel. - W-wa 2008, nr 1; wyrok Sądu Najwyższego z 4.07.2007 r., I UK 36/07, LEX nr 390123; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4.09.2013 r., II UK 315/12, LEX nr 1375196; wyroki Sądu Apelacyjnego w Lublinie: z 14.08.2012 r., III AUa 322/12, LEX nr 1213861; z 4.10.2012 r., III AUa 305/12, LEX nr 1223273; z 19.12.2012 r., III AUa 1009/12, LEX nr 1237287; wyroki Sądu Apelacyjnego w Gdańsku: z 5.10.2012 r., III AUa 565/12, LEX nr 1223165 i z 22.01.2013 r., III AUa 1244/12, LEX nr 1280044; wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 21.08.2013 r., III AUa 459/13, LEX nr 1363361).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania B. R. nie zasługiwały na uwzględnienie.

Na wstępie należy zważyć, że zgodnie z art. 15zsz² ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 poz. 1842) jeżeli w sprawie rozpoznawanej według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone w całości, sąd może zamknąć rozprawę i wydać orzeczenie na posiedzeniu niejawnym po uprzednim odebraniu od stron lub uczestników postępowania stanowisk na piśmie. W niniejszym postępowaniu, wobec przeprowadzenia rozprawy, dopuszczenia dowodu z opinii biegłej z zakresu rachunkowości oraz opinii uzupełniającej, należało wydać wyrok na posiedzeniu niejawnym.

Przedmiotem sporu w przedmiotowej sprawie w zakresie decyzji z 26 lipca 2018 r. znak: (...)–2003 była kwestia przeliczenia kapitału początkowego poprzez dodanie do okresów składkowych różnicy między wiekiem emerytalnym a faktycznym wiekiem przejścia na emeryturę, a ponadto uwzględnienie okresów zatrudnienia od 1 maja 2010 r. do 29 marca 2013 r. i od 6 czerwca 2014 r. do 31 grudnia 2016 r.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że powyższe okresy zatrudnienia nie mogły zostać zaliczone na poczet kapitału początkowego. Art. 173 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2021r. poz. 291, dalej ustawa emerytalna) wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy, tj. na 1 stycznia 1999r. Nie było zatem możliwe zaliczenie na poczet kapitału początkowego stażu pracy uzyskanego po dacie, na którą ustalono wartość kapitału początkowego.

W zaskarżonej decyzji z 26 lipca 2018 r. organ rentowy dokonał prawidłowego ustalenia okresów składkowych z zastosowaniem art. 185 ww. ustawy przyjmując, że okres składkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 r. podlegał zwiększeniu o 30 miesięcy. Tym samym wysokość kapitału początkowego została skorygowana zaskarżoną decyzją, która uwzględnia okoliczność, że wypłatę emerytury podjęto na rzecz wnioskodawcy dopiero od 1 maja 2018 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o podjęcie wypłaty emerytury. Od tej też daty ubezpieczony faktycznie przeszedł na emeryturę w rozumieniu art. 185 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Należy przy tym zauważyć, że stosownie do art. 174 ust. 8 ustawy emerytalnej staż ubezpieczeniowy oznacza udowodniony

okres składkowy i nieskładkowy, zatem prawidłowo organ rentowy i biegła sądowa w opinii uzupełniającej z 12 lipca 2020 r. obliczyli współczynnik proporcjonalny w wysokości 76,06.

Nie zasługiwało na uwzględnienie twierdzenie B. R., że organ rentowy powinien był przyznać ubezpieczonemu emeryturę od dnia 1 sierpnia 2016 r. jako dnia wniesienia wniosku o to świadczenie.

Jak wynika z analizy akt organu rentowego, odwołujący 11 sierpnia 2016 r. złożył podanie o sprawdzenie i doliczenie okresu zatrudnienia wynikającego ze świadectwa pracy w (...) Przedsiębiorstwie (...). Nie ulega wątpliwości, że bezpośrednią przyczyną złożenia przez odwołującego wskazanego podania była decyzja organu rentowego z 7 lipca 2016 r. znak: (...) odmawiająca przyznania emerytury z uwagi na brak wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego. Niniejsza kwestia ostatecznie została rozstrzygnięta w wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie o sygn. akt VII U 1689/16. W toku ww. postępowania ubezpieczony nie podnosił, aby jego pismo z 11 sierpnia 2016 r. miało być odwołaniem od decyzji organu rentowego z 7 lipca 2016 r. ani też wnioskiem o emeryturę, co znajduje odzwierciedlenie w sentencji wyroku z 16 stycznia 2018 r., w której uwzględniono B. R. do stażu pracy okres pracy w (...) Przedsiębiorstwie (...) od 21 sierpnia 1974 r. do 31 października 1974 r. Powyższy wyrok nie został przez odwołującego zaskarżony.

Wobec prawidłowego obliczenia kapitału początkowego przez organ rentowy, a także uwzględnienie kwoty zewidencjonowanych składek na koncie ubezpieczonego, zgromadzonych po 1 stycznia 1999 r. Sąd Okręgowy uznał skarżone decyzje organu rentowego z 26 lipca 2018 r. znak: (...) -2003 oraz z 27 lipca i 13 września 2018r. znak:(...) za wydane prawidłowo i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oddalił odwołanie.

SSO Renata Gąsior